

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. свят) о 5-й годині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: улиця
Чарneckого ч. 8.

Письма приймають ся
лиш франковані.

Рукописи звертають ся
лиш на окреме задання
і за вложенем оплати
почтової.

Рекламації невапечатані
вільні від оплати
почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові
в бюрі дзевників Люд.
Пльона і в ц. к. Староствах на провінції:
на цілий рік зр. 2.40
на пів року „ 1.20
на чверть року „ —.60
місячно . . „ —.20
Поодинокое число 1 кр.

З поштовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5.40
на пів року „ 2.70
на чверть року „ 1.35
місячно . . „ —.45
Поодинокое число 3 кр.

Найв. Бесіда престольна.

Вчера в полудне приймав Є. Вел. Цісар в своїй палаті Делегацию угорську а відтак о 1 год. по полудні Делегацию австрійську. На промову президентів обох Делегацій, гр. Сапаріго і гр. Туна, відповів Найясн. Пан як слідує:

Приймаю з широко подякою завірення преданности, які Ви перед хвилею Мені зложили.

В останнім році положене на Вєході дало причину до многих обав, котрі однак нині завдяки однодушному поступованю великих держав, шасливо усунено. Концерт європейський показав ся в тім часі могучим чинником в залагодженю заколотів на Вєході, а хоч не удало ся єму недопустити вибуху пожагованія гідного воєнного конфлікту межу Туреччиною а Грецією, то однак єго неутомимій а свідомій цілі діяльности треба приписати, що той конфлікт альокалізовано а наконєць наслідком інтервенції держав також і закінчено.

Тепер задачею концерту європейського буде приступити до управильнення відносин на Крєті, котрий то остров з задержанєм верховної власто Є. Вел. султана має одержати далеко сягаючу автономію, а враз з нею також запоруку ліпшої будучности.

З вдоволенем можу піднести, що відноси-

ни наші до всіх держав суть як найліпші. Подібно як доси, так і на дальше наші відносини союза з Німеччиною і Італією творять непохитну основу нашої політики. Скріпити ту основу і удержати єсть безупинним старанєм Мого правительства.

До існуючих вже доси запорок мира прибули дружні відносини наші до російської держави. Кількократні стрічи, які Я мав з Є. Величеством цісарем Росії, переконали мене о згідности наших поглядів і укріпили відносини взаємного довіря межи Нашими державами, а сконсолідованє ся тих відносин може на будуче заповідати хосенні плоди.

З чувством горячого вдоволення згадуємо гостини, якими урадував нас Є. Вел. цісар Німеччини, мій вірний Приятель і Союзник, тут у Відні і недавно тому в Будапєшті. Неменше у вдячній памяті зберігаю Мою торічну гостину в Румунії, як також ревізити Іх Вел. Короля і Королевої Румунії.

Забезпеченє інтересів європейського мира буде також і не будуче творити головну задачу Мого правительства і сподіваю ся, що під тим взглядом можемо зі спокоем споглядати в будучність.

Мій заряд військовий також і в сїм році числив ся у високій мірі з економічним і фінансовим положенєм Монархії, хоч події, які

настали були з початком сєго року, зробили необхідним скорше доповненє воєнного матеріялу, що треба було почасті довершити, почасті розпочати. Зарядженя ті порушали ся однак в крузі границь установлєних для розвою Мого войска, чому в прочім відповідає також і цілий бюджет Моєї Адміністрації войскової уложений на 1898 р.

В виду нормально поступаючого наперед економічного розвою Босни і Герцєговини, краї ті також і в сїм році подібно як доси, будуть могли покрити всі потреби своєї адміністрації з власних доходів.

Поручаючи Вашій випробованій розвазі і патріотичній жєртволюбивості предложеня Мого правительства, котрі Панове одержите, жєлаю найліпшого успіху Вашим трудам і виштаю Вас найсердєчнійше.

По виголошеню Престольної Бєсїди розмавлєв Є. Вел. Цісар, як звичайно з поодинокими послами. Послів Шайхєра, Аксманна, Гєффманна-Вєлленгофа і Добєрнігга запитував Монарх, чи вже засїдали в Делегациях і звідки вибрані послами. — Пос. Єнгля (Молодєчєха) питав Цісар, чи єсть богато до роботи і заприятив, що по Раді державній прийдуть сойми. На то сказав Єнгєль, що єсть надія, що угода з Угорщиною буде перевєдєна. — З пос. Барвіньським розмавлєв Цісар о єго занятях і випитував ся о вєдоровлє Є. Єм. Кардинала. Коли

9)

За грошем.

(Новєля А. В. — З польского).

(Дальше).

Пані Модлишєвска, що звичайно потребувала гроший, виїхала до міста. Франко користаючи з єї неприєснутности і аби не забути того, чого доси научив ся, постановив вправляти ся в танцях вже у себе в комнаті. Отжє скоро покінчив лекції з дітьми, виправив їх дєсь на забаву, а сам з шіткою до замітаня, розпочав свої чудацькі скоки. Виспівуючи голосно вальєса танцював так завзято з тою шіткою, що не уважав, як з сусїдної комнати приглядала ся йому єсєкому чєрєз відхилєні дєрєві цїкава Краєвска. Не розуміючи, що то всєо значить, була перєсвїдчєна, що пан губернєр одурїв, тож чим скорше пієслала дївку по арендаря на ратунок.

Гєршко прибіг чим скорше до двора з величєзним буюм в руці і виїшов нагдє до комнати пана Францишка.

— Що вирабляєте! — крикнув, стаючи в оборонній поставі при порозі.

Францишок дужє завєстидав ся, покинув чим скорше шітку і аби не тратити притомности почав сьміяти ся з Гєршкового страху.

— Учєу ся танцювати — сказав до него.

— Ни, алє всєі у дворі гадають, що ви збожєволїли.

— Бачитє, Гєршку, пані показала мєні як танцює ся, а я собі хотїв спробувати.

— Ни, а на що шітка?

— То так як жєнщина... Не маю з ким, то мушу з шіткою... Сїдайтє-но Гєршку, погодоримо трохи.

Гєршко сїв на крієслі і погладивши свою сиву бороду дєлїкатно пальцями, надумував ся від чого би то зачати.

— То я вже тепєр знаю, чого ви з панєю перєсїджуєтє в сали.

— Бо пані учить мєнє танцювати...

— Славити Бога, то така добра пані, що най Господь дасть кождєму. Она і для небіжчика пана була така як мати, як слуга, як доктор... Коби ви знали, чого она єго не вчила. Хто будє мати таку паню за жінку, будє щасливий.

— Ба, алє хто будє єї мати?

Арендєр поглянув уважно на Францишка, що поправляючи волєсє ходив неспокійно по комнаті.

— Я вже нераз говорив пані, чому она собі не возьмє якогє мужа.

— А она що? спитав Франко задержуючись перед арендарєм.

— Она, як кождє дєлїкатна пані, повїдає: мій Гєршку, якжє хочєтє, чи маю когє силою тягнути? Коби мєні трафив ся який порядний чоловїк, чєстний, що знає ся на господарстві...

— Так сказала, так?

— І не раз.

— Гм, гм — муркотїв Франко переходячись. — Слухайте Гєршку — сказав задержуючи ся перед арендарєм — а коли би так я?

— Чому ні? Ви їй дужє подобаетє ся; она о вас инакшє не скажє, лишє той мій Франко.

— Видитє, коли я не сьмію. Вжє маю таку натуру, що як ідє з жєнщиною, то не сьмію... Коби так хто їй, знаєтє, нехотячи, що?

— Ни, як хочєтє, то я можу, жидови то уйдє. А тепєр навїть було би добрє, ви маєтє гроші.

— Я маю гроші, я? — крикнув наляканий Франко, хапаючись мимохїть за кишєню.

— Перєпрашаю пана, всєі жиди в Пинчєві знають о тім... Она будє потребувати рати в цьвїгні, Арон не дасть, бо вжє всєо збїжє закупив з того року, то я скажу, що ви їй дастє...

— Хто вам то сказав? Я не дам, я нічєго не маю А тє би я добрє виїшов. Дєж якє забезпєчєнє?

Коби вжє були перєломані перші лєди між ними, виїшла розмова на инший шлях і настало цїлковитє порозумінє між спільниками. Гєршко зажадав аренди млина для свого зятя на шїєть лїт, а за то обїцяв так повєстє ітєресами, що вдова не дїстанє на термін гроший і будє мусїла приймити від пана Францишка позичку разом з єго рукою.

Справді вернула да другий дєнь вдова з дороги в дужє пригноблєнім настроєм. В повїті сказали їй, що мимо всіх взглядів і приязни не будє можна в нїякий спєсїб здержати екзєкуцию залєглих рат і можє прийти до давнє відкладаної катастрофи. Очевидно, що в наслідок того забули ся лекцій танцю і забава на пущєна; Гєршко не виходив з двора, мав всє

Цісар спитав пос. Герольда, чи має багато до роботи, сказав той, що поіменні голосовання в палаті дуже томлять.

Вісти політичні.

(З палати послів. — Рускі „независимі“ послы між собою. — Чутка о зложенію мандату дром Окуневским. — Справа мерзинська).

Вчорашнє засіданє палати послів тягнуло ся від 3 год. до 8 вечером, але не зазначило ся нічим надзвичайним. Пос. Данеляк (з партії стояловців) заявив, що не обов'язав ся голосувати з Німцями і що буде поступати разом з Слав'янами (голоси: 3 Бадені'м). Відтак вибрано першим віцепрезидентом посла Крамаржа 136 голосами. Опісля відбувало ся друге читанє внесення о запомогах для потерпілих від нещастя елементарних; коли же сконстатовано брак комплету, закрито засіданє.

Межи послами дром Окуневским і о. Танячкєвичем а дром Яросєвичем настало непорозумінє задля внесення в справі обжалованя міністрів за події підчас галицьких виборів. Внесенє се мало первістно заголовок: „Внесенє послів Окунєвского, Танячкєвича і Яросєвича“. Але коли пос. Окунєвский удав ся до антисемітів о підписи на се внесенє, др. Люєгер не хотів підписати задля того, що на нїм було ім'я соціаліста дра Яросєвича; щоби узискати підписи пос. Танячкєвич вичеркнув ім'я дра Яросєвича на внесенє а др. Окунєвский дав відтак то внесенє підписати дрови Яросєвичеві, котрий не знаючи що стало ся підписав, але опісля хотів взяти назад свій підпис, і просив дра Окунєвского, щоби вичеркнув єго підпис. Однакже пос. Окунєвский не зробив того а др. Яросєвич оголосив сей факт в газетах. — Ческа Politik нотує вість, що др. Окунєвский хоче зложити свій мандат. Коли се правда, то, видко, що пос. Окунєвский жиє аж тепер переконав ся, що „тяжка доля руского політика“.

Нині минає речинєць, в котрім має бути залагоджений конфлікт межи Австро-Угорщиною а Туреччиною з причини подій в Мерзині. Трудно навіть припускати, щоби Туреччина схотіла ставити опір і не дала жаданої сатис-

факції, бо могло би легко стати ся, що ціла справа всхідна виринула би знов на верх. Після вістий, які наспіли тепер з Константинополя, розходить ся в цілїм сїм конфлікті не лиш о видаленого агента Брацпафол'го, але також о всхідні залізницї в Малій Азії і австрійский амбасадор бар. Каліс не хоче, щоби одну справу відлучено від другої. Наколи би Туреччина відмовила сатисфакцію, то два австро-угорскі кораблі панцирні і кілька инших кораблів з ескадри на крєтийских водах попливуть до Мерзини і самі собі зроблять сатисфакцію. Рух на залізницях всхідних буде здержаний а крім того будуть ужиті ще й инші средства примусові. Наслідки опору були би для Туреччини тим гірші, що єї нова операція фінансова позістала би без успіху. Як з Відня доносять, австрійскі кораблі не бомбардували би саму Мерзину, бо в сїм місті живуть самі християни, але збурено би турецькі форти коло міста і побережні укріпленя.

Н о в и н и

Львів дня 18-го падолиста 1897.

— Іменюваня. Львівский ц. к. висший Суд краєвий іменував судовими канцелістами судових діюристів: Едв. Інчалка в Галичи для Галича, Кар. Бояковского в Чорткові для Заліщик, Фр. Крику в Мільниці для Заболотова, Юл. Вернарда у Львові для Березова, Ів. Геммерлінга в Белзі для Перемишля, Людв. Подгурєского в Бродях для Лопатина, Генр. Котирбу в Щирци для Комарна, Лук. Курчяньє ого в Угнові для Угнова, Кар. Багновского у Львові для Ходорова, Стан. Хроновского в Винниках для Бурштипа, Ник. Вербицкого в Бережанах для Козової, Ів. Козловского в Белзі для Белза, Сат. Лімбаха в Самборі для Самбора, Стан. Лисаковского в Журавні для Журавна, Вал. Шустера в Самборі для Комарна, Теод. Туту в Перемишлі для Перемишля, Іос. Лісковацкого в Товмачі для Делятина, Володисл. Кравца в Немирові для Дрогобича, Ерн. Шворма діюриста при Намістництві у Львові для Рожнітова, бар. Юр. Капрі діюриста краєв. Дирекції скарбу у Львові для Тернополя, Фр. Йордана писаря адвокатского в Тарнові для Ріманова і Мих.

Прокоповича канцеліста ради повітової в Товмачі для Рави.

— Перенесєня. П. Міністер судівництва перенісє нотаря Клим. Кравця з Золотого Потока до Підволочиск.

— Ц. к. краєва Рада шкільна ухвалила між иншими на засіданню з дня 15-го падолиста: 1) Затвердити вибір Алекс. Цєха і Гр. Миляна на відпоручників ради повітової до ц. к. окружної ради шкільної в Сяноці; 2) затвердити вибери на представителів учительства: Ант. Кадика управителя 2-кл. школи в Ляцку до ц. к. окружної ради шкільної в Добромилі, Іос. Дівини управителя 2-кл. шк. в Личківцях до ц. к. окр. ради шк. в Гусятині, Володим. Корєнєвича управит. нар. шк. на передмістї надвірнянськїм в Коломиї до ц. к. окр. ради шк. в Коломиї, Ем. Казєвича управит. 3-кл. шк. в Кобаках до ц. к. окр. ради шк. в Косові, Павл. Станьковского управ. 2-кл. шк. в Снятині на Балках до ц. к. окр. ради шк. в Снятині; 3) визначити на представителів учительства до ц. к. окр. ради шк. в Дрогобичі дра Франца Майхровича директора гімназії в Дрогобичі; 4) іменувати учителями в народних школах: Юл. Спиридовичіву стар. учит. 4 кл. шк. в Маріямоли, Казим. Райгєра управит. 5 кл. шк. в Заліщиках, Людв. Янковского учит. 1-кл. шк. в Свистельниках, Мар. Сьвєйнткевич і Ем. Данду старшими учителями і Каз. Новицку молод. учит. при 4-кл. шк. женськїй в Станиславові, Ів. Карваньского управ. 2-кл. шк. в Шегинях, Дмитра Томчака учит. 1-к. школи в Горбкові; 5) іменувати Іос. Кантора суплєнтом в гімназії сьв. Яцка в Кракові; 6) перемінити 4-кл. школу в Тисьмениці на 5-кл. від 1-го верєсєня 1898; 7) прийняти до відомости справоздає ц. к. краєвого іспектора шкільного з люстрації шкіль народних в Ярославі.

— Ц. к. Дирекция почт і телеграфів оповіщує, що уряд почтовий на двірцї залізничїм в Зелєній, в повіті равськїм, буде з днем 20-го с. м. звинєний. В наслідок того приділено місцевість Зелєну і обшари двірєкї в Корнях і Річках до округа доручєнь почтового уряду в Раві рускій, а обшар двірєскїй в Забірю до округа доручєнь уряду почтового в Гійчи.

— Презєнта. Опорожнену греко-кат. парохію цісарского наданя в Стопчатові, надало ц. к.

якісь наради з панєю і заєдно їздив по доокрєстних селах і місточках, аби де добути грошій для вдови. Але всі єго заходи були марні; цілий кредит і ціле довірє до панї Модлишевскої так нараз щєзли, що ніхто не хотів навіть під найкористнішими услів'ями позичити тисяч золотих.

Зроблено послїдну пробу; панї вислала Гершку з листом до пана асєсора, чи не удалось би продовжити рати хочби на кілька тижднів. Лист був написаний так сердєчно, так солодко, як панї Модлишевска ще ніколи не писала. Тож ходила неспокійно від вікна до вікна, наслухуючи, чи не вертає Гершко, між тим як пан Францишок боров ся з гадками, як би тут зачати розмову.

— Поганий час — відзиває ся глядячи також у вікно — мусить бути лєха дорога.

— Гадаєте? — відповідає єму вдова без думки, бо почувши стукіт чобіт на ганку вибігла до сінїй.

Обтрїск синїй болотом, цілий перемочений війшов Гершко до комнати.

— Ну щож єсть лист?

— Єсть — каже арендар, виймаючи глєбоко захований папір з бічної кишені.

— Панє Францишку — обернула ся вдова до него — підїть погляньте, чи діти вже пішли спати.

Видко хотіла позбути ся непотрібного свідка при дальшій розмові з арендарем. Зіспущеною головою давши якийсь тайний знак Гершкові, вийшов пан Францишок з комнати, коли панї Ева роздерла з нетерпєливості куверту і скоро перечитала асєсоровє письмо.

— Відний чоловік! — відозвала ся, беручись обома руками за голову — аж заслаб в грижі.

— Кажуть, що буде з ним зле — каже арендар.

— На него приїхала комісія аж з Варшави.

— І то за мене?

— Здаєть ся, що за Вільку.

— Жаль мені єго, добрий старушок... Отже Гершку — каже дальше вже з розпучкою в лиці — скажіть мені, що з нами буде? Боже мій, Боже... де я з тими дітьми подію ся! Чи нема вже милосердя для бідної вдови!

Добула хустку з кишені і почала отирати слєзозі, що пляли їй по лиці. То брала лист до руки читаючи єго може деєятий раз, то кляла на столі і ходила по комнаті, заломлюючи руки...

— Гершку, Гершку — сказала до стоячого коло двєрий арендаря — і ви не найдете для мене ратунку?

— Може й найду — відповідає Гершко з тайною міною.

— Що, що, найдете? — скрикнула, жапаючи єго за рамя. — Найдете... Сїдайтеж, говоріть... Прошу вас, напийте ся руму? — каже, підбігаючи до шафки і наливаючи чарку.

— Я би вас поцілувала, колиб ви не мали жїзки... Ну, слухаю, говоріть, подаєте мені спасєніє.

Арендар випив рум, поклонив ся панї і поставив чарку на столі.

— Панї знають, який я для вас прихильний.

— Знаю, знаю і не сумніваю, ся, ви одні Гершку, що мене не опуєкаєте.

— Я собі гадав: На що шукати далеких осіб і на що тільки сумувати, коли ласкава панї мають тут близько такого, що він дасть гроші.

— Кого маю? Справді не знаю, може отця пароха.

— Е... де єму до грошій...

— Цїкавите мене, Гершку... Хто би тут був у мене капіталістом. Га, може Чарновский?

— Він може й має, але він не скаже...

— То хтож, говоріть скоро?

— Пан Францишок...

— Хто? Учителє, пан Францишок? —

каже усьміхаючись з недовірєм вдова. — А щож він може мати?

— Має кілька тисячів, я знаю, що має і готов панї дати...

Панї не хотіла вже більше слухати, але завернувши чим скорше від двєрий, наміряла кликати пана Францишка. — Я була би всьо о ним гадала, але не то... Панє Францишку!

Арендар дїгнав єї, коли брала за клямку і вхопив за сукню.

— Най панї мене старого послухають... Він такий добрий хлопець, такий добрий, що панї не увірять...

— Знаю, знаю.

— Він сказав мені: Гершку, знаєш, як би мене панї хотіла...

— Як то хотіла?

— Ну перєпрашаю, за мужа...

Румянець виступив на ціле лице вдови і розлив ся навіть по шиї, коли почула ті слова. Опустила руку з клямки, похилила голову і умовкла.

— Він так говорив — доповідав дальше арендар, незражений такою зміною панї — що він пристав би на парібка і працював би для ласкавої панї і для дітий паниних як той від, що оре в плузі. Най панї не гнівають ся, що я простий жид говорю такі річи, але він має в серци таку любов, що не може витримати.

— То то так — шепнула півголосом немов до себе вдова і усьміхаючись сумним усьміхом спитала арендаря: — То без того не позачив би?

— О тім не можу знати. Але він каже, що дав би собі раду з усіми інтерєсами, бо він знає ся на господарстві і що ласкава панї мала би спокійну голову і могла би грати в карти з паном асєсором цілий день...

— Так вам казав — то добре. Ідїть же тепер Гершку спати, бо ви змучені і перемерзли, а я вже тут сама з ним поговорю... Дякую вам, що ви тільки натрудили ся для мене.

Намісництво о. Теодорови Трачеви, дотеперіш-
ному греко-кат. пароху при карнім заведеню
в Станиславові.

— **Зміна властителя.** Мавність Порудно і
Поруденко, в перемискім окрузі, давніше влас-
ність дра Ал. Маріяньського купила п. Мартино-
вичева за 200.000 зр.

— **Надзорча Рада галицького банку гіпо-
течного** рішила на засіданню дня 8-го с. м., що
2% рентовий податок від касових асигнат і про-
центів з біжучого рахунку, установлений новим
податковим законом з дня 25 жовтня 1896, буде
оплачувати банк з власних фондів.

— **Виділ філії товариства „Просвіта“**
в Стрию устроює і сеї зими кожної неділі сходина
товарискі сполучені з викладами, деклямаціями і
сцьпівами. Перші сего рода вечерниці відбудуться
сеї неділі 21-го падолиста в льокалі Руского Ка-
сина о годоні 5-ій з полудня. Подаючи се до відо-
мости Ви. членів товариства, просить їх виділ у
власнім їх інтересі, щоби зволіли і самі взяти
в них участь і привести з собою знайомих.

— **Самоубийства.** Антін Лучайко, родом
з Рудна, 16-літний зарібник, повісився вчора у
Львові в огороді при ул. Театинській під ч. 23.
Лучайко був дурноватий і відобрав собі жите зі
страху, щоби его мати не била. — Вчора між дру-
гою а третьою годиною стрілив до себе з револь-
вера в парокіннім фіякрі ученик 7-ої класи гімна-
зії Франц-Йосифа у Львові, Едв. В. Візник при-
їхавши на зеліничий дворець, куди В. велів себе
завезти, заглянувши до фіякра, зацікавлений тим, що
В. не висідає і побачив там трупа молодця. Трупа
відвезено до шпиталю. Причина самоубийства не-
звістна.

— **Огні.** З Ланів у повіті бобрєцькім пишуть:
В нашім селі збух пожар, не знати з якої при-
чини і почав ширити ся з шаленою скоростію,
бо всі стріхи були дуже сухі, до того вів силь-
ний вітер і кидав сніжками на кілька метрів; ко-
новок і бочілок не було під рукою, а хати стоять
густо. Вже спалило ся десять господарських хат,
не числячи стоділ, ставен та стіжків, а огонь гро-
зив дальшим будинкам, а нарід, звичайно як наш,
стративши голову повиносив з двох канлиць —
і хаг образи і, стоячи з образами напротив огню,
молив ся до Пресви. Діви. Втім надбіг син на-
шого пароха о. Сохоцького і енергічною бесідою

привів нарід до памяти. За его прикладом гашено
огонь з подвоною жвавостію, так що удало ся
пожар перервати і так уратувати багато людської
праці. На шасте — крім менших покалічень
обійшло ся без більшої ушкоди на тілі, з виїмкою
одної селянки. Она, небога, стративши з страху
розум, вдерла ся до горючої хати ратувати миски.
Коло хати не було нікого крім двох селянок, а ті
не знали, що діяти, лише кричали. Почувши крик,
прибіг ще в час син нашого свьшеника і виніс
непритомну вже, а зараз в пару хвиль хата зава-
лила ся. Сторожа огнева прибула вже на кінець
і лише гасила тліючі головні. Крім кількох
бідніших господарів погоріли заможніші; то а
надія, що вскорі відбудуть ся. — В Желдци,
жовківського повіта, згоріли цілковито гораляні і
млин паровий, а то в наслідок лихого устроєня
рури, що іде від печі через магазин дерева. Шкода
41.000 зр. була обезначена на 36.000 зр. — В Фир-
ліві, рогатинського повіта, погоріло 5 загород се-
лянських; шкода 5000 зр., підозріного о підпал
арештовано. — На фільварку Бажанівка, сяніцького
повіта, згоріла шопа з великими принасами збіжа
і господарськими знаряддями; шкода до 10.000 зр.
Огонь був підложений.

— **Ліси горять** вже від трох днів під Густом
на Угорщині, в мараморешкім комітаті. Огонь
підложили імовірно лісові злодії.

— **Убив власку жінку.** Оногди з раня о 10-ій
год. збігли ся люди в Чернівцях на улиці Мосто-
вій коло дому ч. 700, звідки дав ся чути страш-
ний крик. Боднар Михайло Кастанович кинув ся
був з довгим, виостреним ножом на свою молоду
жінку, що лежала в зногах, і п'ять разів вхнув ей
в груди. Раз ранив ножом також нечінку, так що
жінка лежала без памяти і аж по довгих трудах
удало ся міському лікарєви повернути їй притом-
ність; однак сумнівають ся, чи удасть ся тяжко
ранену жінку удержати при житю. Убийник кидав
се ножом також на ратуючих і поліцію, аж вкінці
удало ся его звязати і так завести до карного
суду. Причиною сего страшного злочину має бути
зздрість.

— **Незапальне дерево.** Послїдніми часами
кружить по часописях звістка, що одному амери-
канському винахідникови удало ся, дерево, не змі-
няючи его виду, аж до найменшого атому так
запустити, що вже ніяк не запалити ся. В Льон-
доні зроблено недавно пробу; іменно пробовано

запалити domeк, збудований з такого дерева, та
огонь не лише не імав ся предмету, але показало
ся, що се дерево є злим провідником тепла. На-
слідком такого свьтлого результату постановило
американське, а в слід за ним японське прави-
тельство з'ужиткувати сей винахід в той спосіб,
що веліло побудувати всілякого рода будинки і
кораблі з того дерева. В многих містах Америки
утворили ся акційні товариства для раціональ-
ного зреалізованя сего винаходу. Так само в Англії
завязало ся в тій цілі подібне товариство з вели-
кими капіталами.

— **Як давна є обструкція?** Наклін до об-
стрування сягає властиво ще „римських часів“.
Римський сенат знає лише поіменні голосованя.
По з тим нинішня парламентарна президія ще
дав собі щасливо раду. Але велика різниця ле-
жить межі тодішними а нинішніми часами. В
нашій парламенті вільно сказати „так“ або „ні“,
але горе послови, котрий позволив би собі ще
на якусь замітку! Римського сенатора питали
не лише о голос, але й головн о его гадку.
І не лучало ся ніколи і під ніяким услівем,
щоби председатель ему переривав. Він міг від-
ступати від свого предмету, кілько лиш ему
подобало ся, і з нагоди виявлення своєї гадки,
если взагалі він на те здобув ся, міг такий се-
натор цілу копу депеш, листів і книжок про-
читати. Серед таких обставин годі дивувати
ся, если римські сенатори тут або там не імали
ся обструкції. О пробі обструкції в нашій
зміслі доносить старий Ціцеро. В листі ad Atti-
cum IV., 2 пише він до свого сердечного при-
ятеля: „Коли ж екстремар викликав імя Кляв-
дия, підніс ся згаданий добродій з наміром го-
ворити бесіду через цілий день. Накликування,
щоби кінчав, не помагали; в тім по упливі
трех годин его бесіди повстає такий оглушаю-
чий крик в сенаті, що бесідник був принево-
лений закінчити свої виводи. Годить ся при-
тім замітити, що Клявдий в стоячий на поряд-
ку дневнім kwestії був одиноким опозиційним
сенатором. Стало ся се 15 го жовтня 47 року
перед Христом“. Як бачимо, то обструкція
може похвалити ся зовсім поважним віком, бо
1954 роками.

Штука, наука і література.

— Най ласкава пані добре надумують ся,
я радив би ласкавій пані...

— Добре, добре, добраніч вам!

По его відході пані Ева ще якої пів го-
дини ходила по комнаті, плакала, ломила руки
то гірко усміхала ся. Вкінці поглянула в зер-
кало, поправила на голові волосє, обмила водою
заплакані очі і перехрестившись відхилила двері
до сусідньої комнати.

— Пане Францишку, чи спите? — спи-
тала тихим голосом.

— Ні—відповів запитаний з третьої комнати.

— А не моглиб ви тут прийти на хвилю?

— Прошу, зараз служу.

І справді вийшов цілий блідий і дрожачий.
Що там між ними було, ніхто не знав,
лише зараз на другий день рано вийшли до
повітового міста, де пані Ева візнала урядовим
актом, що зрікає ся прав посесії Вільки на імя
і в користь пана Францишка Подковинського,
бо так перший раз підписав ся.

З залеглих рат чиншу новий посесор за-
платив зараз дві, внаслідок чого відкликано
екзекуцію, а рівночасно пан Францишок випо-
нів мельникови в Вільці дальшу аренду млина
від першого липня.

Ставши посесором Вільки пан Францишок
зняв ся з цілою енергією і охотою до заряду.
Кілька днів по черзі сидів в комнаті пані і пе-
реглядав папери, числив, додавав, питаючи
паню о поясненя, в який спосіб повстали різні
довги. Зайшла навіть між ними мала суперечка
о проценти плачені жидам; пані опирала ся,
щоби все заплатити, Францишок перечив, до-
казував, що то здріство, лихва і довів до того,
що лишила ему вільну руку до укладів в віри-
телях. І справді коли поїхав до міста, пішло
ему дуже гладко. Веї легко згодили ся на
опуст процентів, бо були раді що видобудуть
з непевного інтересу капітал.

Так щадячи і використовуючи кожду на-
году, працював невтомимо від рана до ночі та
завів цілком новий лад у Вільці.

Лише на один видаток дозволив собі, а
іменно купив нову і дуже замашисту шубу
з медведів, предмет, о яким думав від дитиня-
чих літ, відколи побачив таку шубу у дідича,
де отець був економом.

Було уложене, що вінчанє відбуде ся по
Великодні і в великій тайні в Ченстохові.
Пані Ева годила ся на все з дивного покорою,
бо від часу як Францишок освідчив ся о єї
руку змінила ся незвичайно. Спознавши, по-
сумніла і нікуди з хати не показувала ся.

Так ішло цілий піст, коли одного дня у
великий тиждень з'явив ся у Вільці умисний
післанець нотаря з містечка з вістію, що пан
Лаврентий небезпечно занедужав, що зробив
завищанє в користь Францишка і що просить,
аби він зараз приїздив.

— А то старий в сам час вибирає ся! —
сказав Францишок з якоюсь радістю, подаючи
вдові лист від нотаря. — Зараз продам то все
і побачите, що за рік зробить ся з Вільки!

Вдова подивила ся на него зі страхом і
мороз перейшов по єї тілі.

— Але може не умре.

— Го, го, вже певне умре, старий чоло-
вік, дихавичний.

— Шкода — сказала пані спускаючи очі
на роботу, що перед нею лежала — такий
честний і добрий старушок. Я его дуже по-
любила.

— Що діяти, прошу пані — відповів уда-
ючи засумованого. — Вічно жити не можна.
Мушу їхати зараз, там нема нікого з родини,
а любі свояки небіжки стрийни гнет все роз-
драпали би.

— Ідьте... належить ся.

— Лише чи Чарновский зробить все як
я приказав?

— Зробить.

— Ага, прошу ему сказати, щоби велів
лиш два нові вози зробити. У стрика суть два
нові, то я їх тут заберу. (Кінець буде).

— **Ілюстрований Календар Тов. „Просвіта“**
на рік звичайний 1898. — Крім часті кален-
дарської і інсератової обіймає сей календар 202
стор.; ціна 35 кр. — Зміст: Горі імієм серця!
(поезія) В. Шурата; Яка я вдала ся, оповіда-
не Марка Мурави; Злодійка Оксана, оповіда-
не Л. Яновської; Право польованя, оповіда-
не В. Шурата; Мудрий післанець, Казочка Гр. Ко-
валенка. — 1648 — 1798 — 1848 — 1898 (на-
родні ювілеї в р. 1898), нап. Алекс. Борков-
ський. — Дещо з хемії рільної і о навозах, нап.
Йосиф Раковский. — Визначні Русини (портре-
ти): о. Андрій Качала, Марія Кручковська, Ан-
дрій Берник, др. Іван Пулюй, Ярослав Кори-
товський. — Наші Товариства. — Сьмішне.

ТЕЛЕГРАМИ

Прага 18 падолиста. В сторонах Хебу і
Франценебаду дало ся вчора почути досить
сильне землетрясенє.

Берлин 18 падолиста. Вєхідно-німецька ес-
кадра поплила до Кіянчан, де має ся до-
магати сатисфакції за убитє німецьких місіона-
рів в Хіні.

Надісланє.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“

стоваришенє зарєєстрованє з обмеженою порукою,
платити буде

від **вкладок** до обороту (щадничих) від дня
1-го січня 1898 по 4 1/2%,

а від **позичок**

уділюваних побирати буде 6 1/2%.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукції найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Л ь в і в, **ЛЮДВИК ФАЙГЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядження купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури лянні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальогі.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.